

Til Regine Olsen

Udateret

Min Regine!

Til vor egen lille Regine

En sådan streg under ordet tjener til efterretning for sætteren om, at han skal spatiere det pågældende ord.

At spatiere betyder, at trække ordene ud fra hinanden.

Når jeg derfor spatierer de ovenfor skrevne ord, så tænker jeg, at jeg skal trække dem s å l a n g t u d, at en sætter formodentlig ville tabe tålmodigheden, da han efter al sandsynlighed ikke ville komme til at sætte mere i sit liv.

Din S.K.

Tegning af Regine Olsen som ung. Privateje.

Til Regine Olsen

Udateret

Min Regine!

Hvor skønt klæder et betydningsfuldt blik et ansigt, hvor fortryllende et øje, der forstår ethvert vink?

Det er som læste den ene med øjnene, hvad den anden skrev med øjelåget. Men øjet har sin grænse, og øjenlågets skrift kan på afstand ikke læses, den forstås kun næved.

Men hvor hurtig er ikke tanken, når den, som en pil fra den spændte bue, udsendes med det stemte sinds hele kraft, hvor sikkert træffer den ikke sin genstand, hvor let og hvor skønt hæver den sig ikke som falken, svæver over sin genstand griber den, fastholder den, så intet kan rive den fra den.

Det er i eftersommeren, hen imod aften.

Det lille vindue står åbent; månen qvælder – er på vej op – den overbyder sig selv i glans, for at fordunkle det spejl billede i havet, der synes at overstråle den, næsten hørlig så pragtfuld.

Den blusser af forbitrelse, skjuler sig i skyen, i havet sitrer den – du sidder i sofaen, tankerne svæver vidt omkring, øjet bindes ikke af noget, kun i den vide himmels uendelighed hensvinder de uendelige tanker, alt mellemliggende er borte, det er som sejlede du i luften.

Og du kalder de flygtige tanker sammen, der vise dig en genstand, og hvis et suk havde fremadgående magt, hvis et menneske var så let, så æterisk, at den indpressede luft, der udstrømmer i et suk, kunne føre ham af sted og jo hurtigere jo dybere sukket var, – da ville du vel i samme nu være hos mig.

Men hvor hurtig er ikke tanken, når den som en pil fra den spændte bue, udsendes med det stemte sinds hele kraft, når længsel er buestregning, og en glad forvisning den arm der spænder den, et usvigeligt håb det øje, der tager sigte.

Hermed følger en hieroglyf; man vil påstå at det er en rosenkrans, dog at der ikke så meget er hentydning til blomsten som til den, kransen, og den andægtige stille højtidelighed, med hvilken dens fjer plejer at lade den led for led gå igennem sin hånd og nævne navnet.

Din S.K.

Til Regine Olsen

Udateret

Indledende note. Knippelsbroen forbinder Københavns havn fra Slots-
holmen til Christianshavn, men lå dengang cirka 50 meter nordligere
end den nuværende bro. Den var bygget af Christian den Fjerde i perio-
den 1618-1620 og var en pælebro, dvs. med brolægning af runde stam-
mer, og med en gennemsejlingsåbning af vindeklapper. I perioden frem
til 1868-1869, hvor der blev bygget en helt ny bro med jernoverbygning
og murede piller, gennemgik pælebroen adskillige reparationer, men be-
varede stort set sit udseende fra Christian den Fjerdes tid. Det var altså
den pælebro, Kierkegaard kendte og gik på. Kierkegaards interesse for
Knippelsbroen hænger samme med, at Regine Olsen boede i nærheden
af den. – Trekroner, som Kierkegaard skriver, han kigger ud på, er en
kunstig ø i Københavns Havn nord for Refshaleøen og cirka tre kilome-
ter fra Kongens Nytorv. Den var dengang en del af Københavns befæst-
ning. I perioden fra 1713 til 1731 blev Trekroner imidlertid anvendt som
blandt andet fængsel. Den var endnu ikke færdig som befæstning ved
slaget på Reden den 2. april 1801, eller ved det engelske bombardement
i 1807. Først lidt over tyve år senere, i 1828, var befæstningsanlægget
færdigbygget, og det var altså det anlæg, Kierkegaard i begyndelsen af
1840'erne kiggede på. – Den bror til Regine Olsen, som ifølge brevet be-
brejdede Kierkegaard hans talemåde, var formentlig hendes fem år ældre
bror, den senere teolog Jonas Christian Olsen (1816-1902), der som Ki-
erkegaard havde gået på Borgerdydsskolen. Jonas Christian Olsen var i
perioden 1843-1850 lærer ved Døvstummeinstituttet og en række andre
københavnske kommuneskoler og efterfølgende ansat som præst i Jyl-
land. Jonas Christian Olsen forsøgte sig også som forfatter. I 1865, da
han var 49 år gammel, skrev han den 229 sider lange *Blade af en Hjælpe-
præsts Dagbog*, der dog først udkom i 1926, 24 år efter hans død. Han var
et viljestærkt, men blidt menneske. Kierkegaards brud med Regine Ol-
sen udfordrede hans blide væsen, idet han efterfølgende skrev til Kierke-
gaard, at han 'ville hade, som ingen før havde hadet'. Det er ofte – som
her – antaget, at Jonas Christian Olsen er den bror, som Kierkegaard
skriver, han mødte på gaden. Men vi ved det ikke med sikkerhed. Det
kan nemlig også have været Regine Olsens anden bror, den 7 år ældre
Oluf Christian Olsen (1814-1906), som Kierkegaard kan have mødt. Det
er ikke meget, vi kender til Oluf Christian Olsen. Vi ved, at han i 1848